

[Alfred Jensen.]

delige karenstid. Dernæst gælder det spørgsmålet om en ordning med hensyn til brændselshjælpen; ej heller den er der rørt ved, selv om det er klart, at lovens ydelser er alt for ringe. Videre er der ikke rørt ved den almindelige maksimumsbestemmelse for understøttelse, nemlig totredje- og firefemtedelsbestemmelsen. Det er ikke rimeligt at opretholde en så lav hjælp til dem, der går uden arbejde. Jeg ved meget vel, at i mange tilfælde når understøttelsen ikke engang op i nærheden af disse grænser, men det bortforklarer jo ikke, at det i de tilfælde, hvor understøttelsen når derop, er en urimelighed, at begrænsningen findes.

Jeg kan endvidere nævne, at man ej heller er nået frem til en løsning af de problemer, som de arbejdsløse i forholdet til arbejdsløshedskasserne står over for. Ministeren gjorde selv opmærksom på, at hvis f. eks. dagpengespørgsmålet skulle have været løst, så den daglige understøttelse stod i samme forhold til arbejdslønnen som i 1946, skulle man helt op på 18 kr. om dagen. Dette problem blev foreslået løst på den måde, at kasserne kunne øge beløbet på de 16 kr. — og for øvrigt også andre dagpengesatser — med 12,5 pct., for så vidt kasserne selv ville afholde omkostningerne derved. Dette fandt vi var en dårlig ordning. Satsene for ikke-forsørgere med henholdsvis under 8 og under 15 års medlemskab var heller ikke tilstrækkelige, og forhøjelsen af børnetillægget var ikke af en sådan beskaffenhed, at den kunne anses for rimelig. Endelig var husleje-hjælpen kun forhøjet til 125 kr. månedlig i de to første kommunegrupper. Der var visse forbedringer for ikke-forsørgere med under 15 års medlemskab; men udformningen af bestemmelsen var noget tvivlsom, den burde være mere klar og affattet på en sådan måde, at man forud kunne se, hvad de pågældende kunne opnå i husleje-hjælp. Til sidst skal jeg nævne, at det offentliges tilskud til de såkaldte sociale ydelser var begrænset til 85 pct.

Det er ændringer, som, ihvorvel det er forbedringer sammenlignet med det, der findes i den gældende lovgivning, ikke er tilstrækkelige, ikke er tilfredsstillende. De synspunkter, som jeg har gjort mig til talsmand for, er synspunkter, der deles i

alle lag af arbejderklassen. Det er synspunkter, som ikke alene fremføres på arbejdspladserne og i fagforeningerne, men som også er ført frem til diskussion og overvejelser på faglige kongresser og på arbejdsløshedskassernes møder. Overalt har man sat ind for, at på disse områder skulle der en løsning til, der var bedre end den, ministeren er kommet med i sit lovforslag.

Vi kan naturligvis med tilfredshed notere, at de synspunkter, jeg har fremført ved lovforslagets første behandling, de synspunkter, som arbejdsløshedskasserne og de arbejdsløse har frembåret, har været taget med i udvalgets arbejde og overvejelser. Det har man undertiden haft vanskeligt ved at se, når det har drejet sig om andre lovforslag, men her kan man konstatere, at problemerne har været behandlet også i forbindelse med det, der siges uden for dette hus, og det er naturligvis et gode. Det er også på den baggrund, man må se de ændringsforslag, der findes i betænkningen.

Jeg ser med megen tilfredshed, at man har droppet bestemmelsen om forhøjelsen af dagpengene med 12½ pct., for så vidt kasserne selv vil afholde omkostningerne derved. Det er for os mere tiltalende, at man har det hele samlet, som det nu sker, i ét beløb. Nu har man valgt 17 kr., og det må jeg sige at jeg ikke helt forstår. Når man er kommet til den anskuelse, at 18 kr. egentlig er det rigtige, når man faktisk har indføjet i det lovforslag, der er til behandling her, at kasserne skulle have mulighed for at komme op på 18 kr., så forstår jeg ikke, hvorfor man ikke fastholder de 18 kr. Det er til syvende og sidst kasserne selv, der afgør, om de kan gå op på de 18 kr. som daglig hjælp for forsørgere og for ikke-forsørgere med 15 års medlemskab. Jeg må bekende, at jeg ikke ved, i hvor høj grad kasserne udnytter maksimumsbestemmelsen på dette område. I mange, mange år var der adskillige kasser, der ikke udnyttede dette maksimum fuldt ud. Derfor spørger man sig selv: hvorfor forhøjer man ikke maksimum op til det, som man indrømmer det burde være, 18 kr.?

Dernæst vil jeg gøre opmærksom på, at man kun har forhøjet maksimumsbeløbet for forsørgere og for ikke-forsørgere med over 15 års medlemskab, medens ikke-forsørgere med under 15 års og under 8 års